

паэты планеты

Ўільям Шэкспір

Выбраныя саныты

Пераклад з англійскай

2016

Серыя заснаваная ў 2016 годзе.

Рэдкалегія серыі:

Л. Баршчэўскі, Зм. Колас, В. Сёмуха,
А. Хадановіч, Г. Янкута

Пераклад зроблены паводле выдання:

The Complete Works of William Shakespeare.

Edited by W. J. Craig. London: Oxford University Press, 1914.

Пераклады Ул. Дубоўкі, Ю. Гаўрука і Р. Барадуліна
друкуюцца з выданняў:

Шэкспір. *Санеты*. Пераклаў з анг. мовы Уладзімір Дубоўка. Мн.:
Беларусь, 1964;

Гаўрук Ю. *Агні ў прасторах*. Выбраныя пераклады.
Мн.: Маст. літ., 1975;

Кахаць – гэта значыць... Пераклады Рыгора Барадуліна.
Мн.: Маст. літ., 1986.

На вокладцы:

*Джон Сандэрс (?),
Шэкспір (фрагмент), 1603.*

©Дызайн серыі. Русецкі М. І., 2016.

1

З найпрыгажэйшых мы чакаем плёну,
Каб не марнела ружа хараства,
Каб, узмацнеўшы, парастак зялёны
Па ссохлай кветцы памяць захаваў.
А ты прысвоіў сам сябе раўніва,
Ты сыціш свой агонь адным сабой.
Пустэчу робячы са шчодрай нівы,
Ва ўласным скарбе чыніш ты разбой.
Цяпер ты ўцеха і аздаба свету,
Пасланнік вёснаў, вольных ад тугі.
Няўжо змарнуеш падарунак гэты,
Каб не дзяліцца, скнара дарагі?
Свет не рабуй! Яму належыць тое,
Што хочаш з'есці ты ўдваіх з труною.

Пераклаў Антон Францішак Брыль

2

Тваю красу ў аблогу возьме час,
Бо сорақ зім нікому не да твару:
Строй малады, што вабіў зрок не раз,
Заўжды прыносяць старасці ў ахвяру.
Пачуеш ты: «Дзе бляск, што ўсё ярчэй
Гарэў і цешыў цэлы свет сабою?»
Адкажаш: «У глыбі маіх вачэй», –
І выславішся марнай пахвальбою.
А лепш скажы: «Нашчадка маю я,
Ён – мой жыццю найлепшы падарунак,
Яго краса – вось спадчына мая,
Ён годна падсумуе мой рахунак».
Няхай жа сын цябе наноў стварае,
Няхай у ім палае кроў старая.

Пераклала Кацярына Маціеўская

5

Мастак цудоўны, незраўнаны час,
Нам творыць дзівы дзіўныя няспынна.
І ён жа ўсё, што захапляла нас,
Нібы тыран, знішчае ў міг адзіны.
Пазбыўшы лета, ён зіму вядзе
Ў наш засмучоны свет, такі знямелы,
Дзе ані кветкі, ні лістка нідзе,
Адзін прасцяг сцюдзёны, снежна-белы.
І каб не кветак хараство за шклом,
Зачыненых у ільдзяной вязніцы,
На цуды, створаныя мастаком,
Маглі б напэўна мы ураз забыцца.
Зіхценне кветкі страцілі зімой,
Але душа іх з той жа пекнатой.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

6

Пільнуй, каб лета і твайго прыход
Бязлітасна зіма не зруйнавала,
Пакуль дасі красе ў скарбніцу плод
І не напоўніш слодыччу фіяла.
Ты не ліхвяр, калі за ўласны дар
Бярэш аддзяку шчыра, без умовы.
Ты, сам свайму багаццю гаспадар,
Сябе паўторыш дзесяцірадова.
Калі ўсе новыя ўдзесяцярых
Разоў па дзесяць вобраз твой адновяць, –
І смерць не страшна ў твой апошні міг,
Тваё патомства – вось твая адповедзь!
Занадта ты прыгожы, дасканалы,
Каб гэта ўсё здабыткам смерці стала.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Калі ў агні ўрачыстых, ясных шат
Ідзе з начы магутнае свяціла,
Ўзнямае ўсё жывое свой пагляд,
Вітае прамяністасць дзіўнай сілы.
Калі яно у залатых агнях
Ідзе па небу да свайго узвышша,
Тады ўсе з захапленнем у вачах
Глядзяць, нібы юнак чароўны выйшаў.
Калі ж яно на небакрай зірне,
Стамлёна ў дол пакоціць калясніцу,
Тады ўсе вочы недзе ў старане,
Пакуль яму да захаду хіліцца.
І ты без следу ў свеце знікнеш так,
Калі не застанецца сын-юнак.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Няўжо дасюль самотнікам жывеш ты,
Каб не пакінуць па сабе ўдаву?
Калі ж аднойчы знікнеш ты дарэшты,
То цэлы свет пахіліць галаву,
То цэлы свет зарумзае ўдавою,
Бо за табой слядоў няма нідзе.
Дзіця ж тваёю згадкаю живою
Ўдаву б суцешыла ў яе бядзе.
Калі мантачыў ты свае багацці,
Яны сплывалі ў іншы гаманец,
Калі ж красу ты безразважна траціў,
З тваёю смерцю прыйдзе ёй канец.
Хто столькі знішчыў у сабе надзей,
Той не любіў нікога між людзей.

Пераклала Ганна Янкута

14

Ніколі я не варажыў на зорках,
Хоць разумею іх спрадвечны шлях.
Не папярэджу аб часінах горкіх,
Што нам прыносяць голад, войны, жах;
Не ведаю, ці навальніца будзе,
Ці будзе неба яснае без хмар,
Ці будуць жыць шчасліва ў свеце людзі,
Ці шчаслівейшым будзе уладар, –
Але ў тваіх вачах чытаю ясна,
У гэтых зорках вечнай чысціні, –
Што праўда з хараством тады не згасне,
Калі патомкі ўдоўжаць твае дні.
Калі ж стварыць ты гэтага не ў сіле.
Краса і праўда згінуць у магіле.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Я з летнім днём цябе не параўнаю,
Мілей, вышэй ты хараством сваім.
Суровы вецер крышыць кветкі мая,
І лета борзда коціцца за ім.
То з неба Вока паліць нас зацята,
То знікне так, што не відаць нідзе.
Прыгожага бывае малавата,
Дзе выпадковасць нашы дні вядзе.
Тваё ж не зменіцца ніколі лета,
І смерць не зможа пахваліцца тым,
Што ты забраны назусім са свету:
Знайшоў бясмерце ў вершы ты маім.
Ты будзеш жыць, аж покуль будуць людзі,
І будуць вочы бачыць, дыхаць грудзі.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Зусім не да душы мне муза тая,
Што маляваную красу пяе
І ўсе аздобы разам карыстае
Ды пышна доўжыць пахвалы свае,
Раўняючы да сонца вобраз гожа,
Да кветак, зор, а потым, чарадой,
Да ўсіх, якія толькі ўспомніць можа,
Багаццяў на зямлі ды пад вадой.
Люблю я шчыра – мне ілжы не трэба:
Маёй любові не знайсці раўні
Сярод людзей, але ў вышынях неба
Зырчэй палаюць золатам агні.
Хвальба дарэчы рыначным радам,
Я ж надта не хвалю – бо й не прадам.

Пераклаў Антон Францішак Брыль

Бы той акцёр няспрытны на паказе,
Што, з ролі збіўшыся, стаіць як слуп,
Альбо як той шаленец, што ў экстазе
Увесь дрыжыць, не вырве слова з губ, –
І я так, баючыся памыліцца,
Мінаю ўвесь любоўны рытуал;
Як да краёў налітая крыніца,
Ў сабе замкнуў імпэт свой і запал.
Няхай жа кніга пра любоў раскажа,
Нямы хадайнік буйнасці маёй,
І нашы душы таямніча звяжа
Адной трывогай, радасцю адной.
Мае лісты маўклівыя прыкмець:
Вачамі слухаць – трэба сэрца мець.

Пераклаў Юрка Гаўрук

Хто з-пад шчаслівай зоркі мае лёс,
Той ганарыцца тытуламі можа.
А мне любоў для шчасця ён прынёс,
З ёй самы большы ў свеце я вяльможа.
Нібыта кветкі ў сонечным святле,
Для ўладара красуюць фаварыты.
А згасне сонца ў вечаровай мгле,
Нахмурыцца ўладар – і ўсе забыты.
Меў ваявода мноства перамог,
Яго імя гучала, як малітва.
Калі ж апошняй дасягнуць не мог –
Забыты ён са славаю ўсіх бітваў.
Маіх заслуг ніхто ніяк не здыме:
Любіў, люблю і буду век любімы.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Ды як жа мне сваёй пазбыцца стомы,
Калі няма патолі мне нідзе?
За мною скруха сцежкаю знаёмай
Праз ноч у дзень, праз дзень у ноч ідзе.
Між днём і ноччу непрыязні многа,
Але і дружбы ў іх бывае шмат,
Калі нясуць мне смутак і трывогу,
І успаміны незваротных страт.
Каб ублагаць і улагодзіць золак,
Кажу, што ты зіхціш яго красой.
Калі няма у ночы ясных зорак,
Кажу, што ты святліш яе сабой.
Але штодня цяжэй мая пакута,
Але штоночна мой гарчэе смутак.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Зняслаўлены людской няпраўдай, лёсам,
У неба шлю я смутак горкі мой.
Але мой лямант не скране нябёсы
З іх абыякасю, да слёз глухой.
Бывае зайздрасць горш самога ката,
На ўласны скарб забыцца з ёй гатоў.
Зайдрошчу ўсім, надзеямі багатым,
На таленты шчаслівым, на сяброў.
Калі ж цябе, у той хвіліне самай,
Згадаю я, дык стану ўраз другім.
Нібы жаўрук перад нябеснай брамай,
Мая душа табе спявае гімн.
    За успаміны пра тваю любоў
    Не ўзяў бы я багацці каралёў.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Калі на суд маўклівых, горных дум
Я выклікаю дзён мінулых дзеі,
Мяне пякельны агартае сум
Па ўсім, што страцілі мае надзеі.
З маіх вачэй бягуць патокі слёз
За ўсіх, аддадзеных сырой магіле.
Шукаю тых, што ўзяў дачасна лёс,
Што я любіў і што мяне любілі.
Рахунак праглядаючы даўгі,
Жахаюся над ім ад кожнай страты.
І зноў плачу, нібыта за даўгі,
За тое ўсё, за што даваў я плату.
Цябе ж згадаўшы, думаю: «Ізноў
Утраты ўсе ў табе адной знайшоў!»

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Як шмат я бачыў ранкаў залатых,
Што песцяць горы поглядам уладцы.
Цалуе сенажаці боскі ўздых
І алхімічна рэчкі серабрацца.
Ды часам неба хмарам дасць дазвол
Схаваць ад зроку вышнія абшары,
І больш не бачыць занядбаны дол
Спагады на яго ўрачыстым твары.
Так пачало аднойчы ўранні ззяць
Мне сонейка маё ва ўсім зіхценні,
А праз гадзіну згасла дабрадаць,
Бо на яго завесай леглі цені.

Ды не згублю з зямным я сонцам згоды –
З нябесным сонцам гэтка ж нягоды.

Пераклала Ганна Янкута

Ты мне цудоўны дзень дакляравала,
Каб без плашча ў дарогу я пайшоў.
І ты ж дазволіла, каб хмар навала
Мяне дагнала, твой зацьміўшы схоў.
І што з таго, што дождж утаймаваны,
Табой абсушан збіты бурай твар?
Ці ж то бальзам, што звонку гоіць раны,
А ў асяродку не спыняе жар?
Твая спагада не ўтаймуе сэрца,
Ад смутку зеля мне не прынясе.
Ўсё той жа крыж пакуты застанеца,
А ў сэрцы крыўды застануцца ўсе.
Але ты плачаш. Перлы шчырых слёз
На выкуп крыўд усіх мне лёс прынёс.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Ты не маркоцься аб сваёй віне:
У руж – калючкі, сонца ў хмарах тоне,
У срэбнай ручаіне – глей на дне,
Чарвяк схаваўся ў водарным бутоне.
Усе не без граху, і нават тут
Грашу я – параўноўваю заганы, –
Памылкаю тваёй загнаны ў кут,
Апраўдваю яе, як апантаны.
Я сэнс прыдумаў для бяздумных дзей,
Абвінаваўца я – і абаронца.
Змагаюся з сабою ўсё люцей
Я ў гэтай міжусобіцы бясконцай.
Мяне абкрадваў мілы рабаўнік,
Ды як саўдзельнік я суду не ўнік.

Пераклала Ганна Янкута

Прыемна мне, калі заплюшчу вочы,
Бо што б удзень пабачылі яны?
Цудоўны вобраз твой скрозь цемру ночы
Мне зіхатлівыя прыносяць сны.
Калі твой сцень і ноч перамагае,
Святлом барвовым разганяе змрок, –
Дык як жа ўдзень краса свяціла б тая,
Твой яснавейны, прамяністы зрок?
Якім бы дзень прыгожым стаў раптоўна,
Каб ты з’явілася ў сваёй красе,
Калі адзін твой толькі сцень цудоўны
Такою слодыч для мяне нясе!

Мне без цябе і дзень – як ноч глухая,
З табою ж ноч – як ясны дзень бывае.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

У часе тым, – каб лепш ён не прыйшоў! –
Калі асудзіш ты мае заганы
І, спанявераны ў сваю любоў,
Мяне пазбавіш жаднае пашаны;
Калі мінеш, нібы чужы, мяне,
Ледзь кінуўшы сваім паглядам светлым,
І след кахання болын не мільгане
Ў тваім абліччы зімным, хоць і ветлым, –
Няхай мне горна будзе аднаму
Ў свядомасці, што я цябе не варты.
Супроць сябе руку я падніму
За праўду тую, што табою ўзнята.
Калі я права на каханне страціў,
Павінен з тым пазбыцца ўсіх багаццяў.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Як цяжка падарожнічаць, калі
Не дакляруе радасці мне гэта.
І колькі б так я ні праехаў міль, –
Мяне ад шчасця аддалае мэта.
Мой конь, стаміўшыся маёй бядой,
Ідзе павольна, ледзьве суне ногі,
Нібыта чуе, што перада мной
Няма нічога, апроча трывогі.
На шпоры нават не зважае ён,
А часам толькі уздыхне ад гора.
Мне больш балюча слухаць конскі стогн,
Чымся яму прымаць удары шпораў.
Далей яшчэ цяжэй ад горкіх дум:
Пакінуў радасць, а шукаю сум.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Прабачыў я маркотнага каня.
Каню павольнасць дараваў яго.
Бо, сапраўды, навошта мне гання,
Калі ад друга еду я свайго?
Але які пачуе ён дакор,
Калі вяртацца будзе так у двор?!
Хоць засядланым быў бы сам віхор,
І той пазнаў бы смак сталёвых шпор!
Найлепшы конь жаданню не раўня.
Яно з любові выткана самой.
Ляціць жаданне з лёгкасцю агня
І скажа клячы памаўзлівай той:
– Не можаш ты, каб і хацеў, хутчэй,
А я – на крыллі палячу далей!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Як багатыр з ключом сваім цудоўным,
Я хоць калі магу дастаць свой скарб.
Але ў каханні сквапнасць рызыкаўна,
Бо асалоду прытупіць магла б.
Не кожны дзень у нас бывае свята,
Таму яно і дорага для нас.
Між самацветаў на святочных шатах
Найпрыгажэй нам зіхаціць алмаз.
Няхай і час цябе ў сваёй скарбніцы,
Як самацвет, пільнуе ад вачэй.
На нашым свяце будзе прамяніцца
Твая краса мілей і яскравей.
Якую слодыч прынясе спатканне
За хваляваннем палкага чакання!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Скажы, якой стыхіі ты стварэнне?
Адзін жа цень у кожнага з людзей,
А за табою адлюстроўкаў-ценяў,
Дзівосных вобразаў мільён ідзе.
Адоніс быў для хараства узорам.
Перад тваім – адбітак ён слабы.
З красой Гэлены параўнаць не сорам
Красу тваю у нашыя гады.
Вясенні дзень і восені ўсе плёны
Адлюстраваны ў вобразе тваім:
Як дзень жніва, ты шчодрасцямі поўны
І хараством убраны веснавым.
Твая ёсць частачка ва ўсім прыгожым,
Але з чым сэрца параўнаць мы можам?

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Твойверны раб, аж покуль дзень міне,
Вартую пільна ўсе твае жаданні.
Як да сябе паклічаш ты мяне,
Тады мой час шчаслівы і настане.
Марудны час не праклінаю я,
Ягоную хаду сачу упарта.
Гарчэй тады бывае мне ўдвая,
Калі тваё пачую я: «Да заўтра!»
Ні словам я, ні думкаю сваёй
Не запытаюся, ўладарка, дзе ты.
Зайздросчу тым, хто дзеліць час з табой,
Яны – шчаслівыя абранцы свету.
Любоў бязглузда і ў жыцці тваім
Не можа бачыць дрэннага зусім.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Хай крые Бог, што рабства мне паслаў,
Каб я хоць думкай запытаўся нават,
Як час праводзіш ты. Я – твой васал.
Чакаць загадаў – вось мая ўся справа.
Нібы табой зняволены ў турму,
З табой разлучаны, з’яднаны з горам,
Пакорны знаку кожнаму твайму, –
Не папракну цябе сваім дакорам.
Жыві, як схочаш, пані над сабой,
Твая свабода жадных меж не мае.
Сама суддзя ты над сваёй віной,
Калі натрапіцца віна такая.
Чакаю я. Хоць пекла ў тым чаканні,
Цябе ніяк і ні за што не гáню.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Калі навін на свеце не бывае
І ўсё, што ёсць, існуе з прадвякоў,
Дык сам сябе, напэўна, ашукае
Той, хто народжанае родзіць зноў.
Хацеў бы я зірнуць у дні былыя,
За кругабегаў сонечных пяцьсот,
Каб там казалі кнігі мне старыя,
Каго любіў і пеставаў народ.
Тады пазнаў бы, ад якіх дзівосаў
З'явілася ты ў свеце праз вякі
І хто быў лепш благаславёны лёсам
Той даўні час ці нашы мастакі.

Адно скажу: які б ні быў чый лёс,
Той час цябе узнёс бы да нябёс.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Як хвалі мкнуцца ў камяністы бераг,
Знікаючы адна каля адной,
Так і ў жыцці хвілін бясконцы шэраг
Ідзе ў нябыт няспыннаю хадой.
Юнацтва ўсё аздоблена праменнем.
Мінае сталасць. Ад тае пары
Змагаемся супроць ліхіх зацьменняў,
Пакуль час возьме ў нас свае дары.
Час губіць цвет цудоўнай маладосці,
Кладзе разоры на чале красы.
Узоры незраўнанай прыгажосці
Сцінае сквапнасцю сваёй касы.

А ўсё ж мой верш з красой тваёю пройдзе
Насуперак яму, ў наступныя стагоддзі!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Ці праз цябе я вочы не самкну,
Калі ўначы прыходзіш летуценнем?
Ці вобраз твой мяне пазбавіў сну,
Ці карагод табе падобных ценяў?
Хіба твая з'яўляецца душа,
Каб зварушыць усё забытае,
У памяці зайздросна ўваскрашаць
Мае памылкі, ўсё маё благое?
О, не! Хоць моцная твая любоў,
Ды не такая, каб у сне з'явіцца.
Мая любоў, пазбыўшыся ўсіх сноў,
Каля цябе стаіць, як вартаўніца!
Яна вартуе, не самкне вачэй,
Пакуль ты да другіх сяброў бліжэй.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Я самалюбствам так апанаваны,
Яно прасякла так мяне наскрозь,
Што, мне здаецца, ад яго загану
Наўрад ці дзе на свеце лекі ёсць.
Здаецца мне, што роўнага красою,
Абліччам, станам, розумам – няма.
Здаецца мне, што вартасці такое
І дасканаласць не знайшла б сама.
Але калі перад люстэркам стану,
Пералічу ўсе зморшчкі на чале,
Тады прызнаю не адну загану,
А ўсе, адлюстраваныя на шкле.
Я падмяняў сваю – тваёй красою,
А век стары – юнацкаю парою.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Калі пабачу, як красу вякоў
Знішчае час бязлітаснай рукою,
Як вежы гордыя звяргаюцца далоў
І бронзу крышыць ён сваёй хадою;
Як акіян галодны – берагі
За цяляй цялю вынішчае, рэжа,
А сухазем'е, каб спагнаць даўгі,
У воды сінія адносіць межы;
Як у дзяржавах, цераз сотні змен,
За росквітам прыходзіць і згасанне, –
Дык і руіны, і стагоддзяў тлен
Мне сведчаць, што не вечна ўсё ж каханне.
Нашто ж мне лёс такое даў багацце,
Каб вечна думаць аб яго утраце?

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Калі бяссільны свет перамагчы
Граніт і бронза, і зямля, і мора,
Як хараство ад змен уберагчы,
Што, нібы кветка, вяне вельмі сора?
Ці ж выстаіць перад навалай дзён
Мядовы подых сонечнага лета?
Скрозь – разбурэнне. Смерць збірае плён,
Блукаючы у вобразе шкілета.
О горкі роздум! Дзе знайсці той схоў,
Каб скарбы часу ўратаваць ад часу?
Як затрымаць мне рух гадзін, гадоў,
Вярнуць назад майго жыцця акрасу?
І ўсё ж кажу: ёсць вечнае на свеце!
Сваю любоў я выяўлю ў санеце.

Пераклаў Юрка Гаўрук

Зняможаны, малю ратунку ў смерці,
Бо ходзіць варты долі ў жабраках,
І ўсё як ёсць нікчэмнасць прагне сцерці,
І вера ўся ў знявераных руках.
І ганьбу пакрывае пазалота,
І цноту грубасць на таргі вядзе,
І слаўная зняслаўлена істота,
І сілу немач ссільвае ў бядзе,
І затыкае рот мастацтву ўлада,
І цёмны вучыць, як знябыць імглу,
І праўда быць прасцяччай шчыра рада,
І годнае дабро слугуе злу.

Зняможаны, зірнуў бы ў вочы смерці,
Ды як любоў самотна жыцьме ў свеце?

Пераклаў Рыгор Барадулін

Ён сам увесь – як часу адлюстровак,
Калі краса была яшчэ красой,
Не ведала ніякіх падфарбовак,
А зіхацела кветкай веснавой.
Тады яшчэ на смерці не зразалі
Ў нябожчыц косы залатыя іх,
Каб, як цяпер, спадалі пышна хвалі
Красы чужое па плячах чужых.
Краса яго ў свае страі адзета,
Няма на ёй напазычаных фарб,
З чужой вясны сабе не творыць лета
І не рабуе дзён мінулых скарб.

Нашто яго вартуе так прырода?
Красу без фальшу наказаць народу!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Калі памру – прашу, ты плач спыні,
Як сціхне звон, маркотны і панылы,
Што свету кажа: я ўдалечыні
Ад цьмы зямной – у цемрадзі магілы.
І нават прачытаўшы мой санет,
Забудзь паэта, што труною скуты.
Хай знікне пра мяне ўспамінаў след,
Каб не былі яны тваёй пакутай.
Зірнуўшы зноў на гэты мой радок,
Калі я ўжо даўно сатлею ў гліне, –
Па імені мяне не кліч здалёк,
Са мною разам хай каханне згіне.
Каб не заўважыў свет тваю бяду,
Не абсмяяў цябе, калі сыду.

Пераклаў Ігар Крэбс

Ты бачыш ува мне пару, калі
Астатні ліст пажоўк – ці ні ліста
Ўжо не дрыжыць на вымерзлым галлі
Ў птушыным храме, што руінай стаў.
Заход ты сочыш ува мне, які
Ўжо згас амаль, і цягнецца да дня
Рукою ночы смерць, і на вякі
Пячаткаю кладзецца цішыня.
Агонь ты прыкмячаеш ува мне,
Што ўпаў на тло мінуласці сваёй,
Бы ў ложка смерці, ў ежу, што раней
Яго жывіла, й будзе зжэрты ёй.
Усё ты бачыш, і мацнее так
Таму твая любоў, што часу брак.

Пераклаў Антон Францішак Брыль

Калі абвесцяць мне прысуд такі,
Які за ўсе на свеце найцяжэйшы,
Хай будуць помнікам маім радкі
Апошняга напісанага верша.
Калі пачнеш ты іх чытаць калі,
Ў іх знойдзеш тое, што тваё па праву.
А рэшта дастанецца хай зямлі,
Бо для цябе яна і нецікава.
Табе у вершах прысвячаю я
Усё найлепшае, што мае сэрца.
А абалонка грэшная мая,
Зямля, няхай зямлі і дастанецца.
Ёй – прах і тлен, сядзіба чарвякова,
Табе – любоў майго жывога слова.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Чаму я не пішу на новы лад,
Не маю ў вершы модных завіхрэнняў?
Чаму мой верш ідзе за радам рад
Без хітрамудрых словаспалучэнняў?
Пішу аднолькава заўсёды я,
Ў старым адзенні ўсе мае лятункі.
У вершах словы – як пячаць мая:
Без подпісу мае пазнаюць думкі.
А ўсё таму, што я пішу ізноў,
Мая любоў, з твайго усё натхнення.
Якіх бы слоў сардэчных ні знайшоў, –
Не зменіць думкі новае адзенне.
    Нам так і сонца: штодня маладое,
    Хоць з прадвякоў яно адно і тое.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Хоць да мяне памрэш ты, хоць пазней,
Калі ў зямлі мае сатлеюць косці,
Ніяк не згасне бляск тваіх вачэй,
Твой вобраз чараўнічай прыгажосці.
Бясмертным зробіцца тваё імя,
Калі навекі згіну я аднойчы.
Звычайнай будзе могілка мая,
Красе тваёй – усе людскія вочы.
Твой вечны помнік – мой сардэчны верш,
Для нашых дзён, для часу, што настане,
Для тых людзей, з якімі ты жывеш,
Для тых, што прыйдуць пасля іх згасання.
Так, як дыханне з роду ў род ідзе,
Ты будзеш жыць на вуснах у людзей.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Не заручоны з музаю маёй,
Ты можаш быць паблажлівым для тых,
Што кожны твор табе прысвецяць свой,
Благаславення просячы для кніг.
Каб славіць розум, прыгажосць тваю,
Мой талент вельмі сціплы і малы.
А новы час, на сілу ўсю сваю,
Нясе табе багата пахвалы.
Але калі ад новых спевакоў
Пачуеш красамоўны іх тандэт,
Тады ацэніш праўду шчырых слоў,
Якія даў ад сэрца друг-паэт.
Малюнкi іх – як нежывыя ўсе,
А вобраз твой – радня самой красе.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Я думаў, што красе тваёй цудоўнай
Ніякіх штучных не патрэбна фарб
І што паэт наўдачу мерай роўнай
Аддасць табе пазычаны ім скарб.
Таму і размаўляў я цераз зубы,
Чакаючы, каб пекната сама,
Устаўшы, свету давяла ўсяму бы,
Што лепшай, чым твая, нідзе няма.
Але за грэх маё маўчанне ўзята.
Тым часам модныя ўсе песняры,
Памераў добрых маючы багата,
Цудоўны скарб хаваюць без пары.
Жыцця ў вачах ты маеш больш, чым гэта
Маглі бы выказаць і ўдвух паэты.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

І хто больш красамоўны? Той, які,
Абмежаваўшыся найбольшай хвалай,
Сказаў, што ты – якраз, як сам, такі,
Бо скарбу большага на свеце не бывала.
Той бедны верш, які не дадае
Пры апісанні слова ці другога.
Затое збольшыць вартасці свае,
Хто скажа: «Ты падобны на самога!»
Калі праўдзіва апісаць, як ёсць,
Усё, што створана самой прыродай, –
Дзівіцца будзе свет на прыгажосць,
Здзіўленнем дасць паэту ўзнагароду.
Але і небяспека ёсць ва ўсім:
Каб не перахвалілі разам з тым.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Прыціхлі з музаю мы, як нямыя,
Тым часам плойма модных песняроў,
Пабраўшы ў рукі пёры залатыя,
Да кучаравых прылягла радкоў.
Пакуль яны гримзоляць спрытна словы,
Я думы думаю свае адзін
І, як дзячок да псальмаў адмысловых,
Да гладкапісаў дадаю: «Амін!»
Пачуўшы хвалу, пасылаю кожнай:
«Але!», «Папраўдзе, так!», «Во гэта – верш!»
Хоць так пачуцці выказаць няможна,
Любоў к табе я выкажу найлепш!
Цані за пуставейнасць спевакоў,
Мяне – за думкі ціхія, без слоў.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Цікава б знаць, паэзіяй сваёй,
Што на ўсіх ветразях нясе імкненні,
Спыніў ён лёт фантазіі маёй
І пахаваў у месцы нараджэння?
Ці самы ён, каго якісьці дух
Вучыў ствараць пачварныя стварэнні,
Ці, аб'яднаня, яны удвух
Мае пазабівалі летуценні?
О, не! Ні ён, ні ўсе дарадцы з ім
Маёй паэзіі забіць не могуць!
Ён, са сваім дарадчыкам начным,
Мяне жудой сваёй не перамогуць!
Але, як ты яго ўзнёс да нябёс,
Я страціў тое, што у сэрцы нёс.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Бывай, бывай, ты надта дарагая
І надта ўжо сабою даражыш.
Замкнулася дарожка кругавая,
Спаткаліся з табою на мяжы.
Ты з ласкі абяцала мне удачу,
Але твой скарб вяшчае мне бяду.
Нічым, нічым за ласку не аддзячу
І свой патэнт да ног тваіх кладу.
Дала ты права мне, забыўшы кошты,
І ў той жа міг я стаў табе ў цяжар.
Незадаволена, памылка... дык чаго ж ты? –
Бяры сабе назад вялікі дар.
Я ў летуценнях радаваўся многа,
Я сніў цябе – і вось няма нічога.

Пераклаў Юрка Гаўрук

Калі мяне знялюбіш ты зусім,
На ўсё маё нядобрым вокам глянеш,
Я нагаджуся з выракам тваім,
Сам на сябе я выйду на змаганне.
Свае пахібы ведаючы ўсе,
Супроць сябе магу сказаць такое,
Што мне бяды багата прынясе,
Яшчэ вастрэй тваю наточыць зброю.
І, зрэшты, буду ў выйгранцы і я:
Хоць у змаганні пацярплю я страту,
Памогшы перамозе, удвая
За ўсе выдаткі атрымаю плату.
Я так люблю цябе, што без дакору
Гатоў прыняць якое згодна гора.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Скажы, няхай пакрышыць сэрца боль,
Што тут мая віна, мая загана,
Што недарэчны я перад табой –
Прыму твой доказ дужа паслухмяна.
Ты не пакрыўдзіш, любая, мяне,
Шукаючы сама сабе адказу,
Як сон салодкі дружба праміне,
Я сам сябе пакрыўджу за абразу.
Шляхі расходзяцца, нібы ніколі
Твайго імя прыгожага не чуў,
Каб не зняважыць памяць мімаволі,
Перад людзьмі пра шчасце прамаўчу.
Пачну з сабою за цябе змагацца:
З табе нялюбым не жадаю знацца.

Пераклаў Юрка Гаўрук

Захочаш – кінь мяне, але цяпер,
Цяпер, калі ўвесь свет мяне пакінуў,
Ламай – як лёс, што паказаў ашчэр,
Не адкладай да будучых часінаў.
Калі ж душа здалее ацалець,
Не будзь апошняй кропляй: бі адразу,
Не дай начную перажыць макрэдзь,
Каб золкім ранкам пацярпець паразу.
Калі ты сыдзеш – дык хутчэй сыходзь,
Пакуль я іншых мук яшчэ не зведаў,
Каб першы ўдар, магутнейшы стакроць,
Быў самай злой з наканаваных бедаў.
Найгоршай стратай будзеш ты маёй:
Я рэшту не заўважу побач з ёй.

Пераклала Ганна Янкута

Той ганарыцца талентам, багаццем,
Паходжаннем, той – знатным сваяком,
Той модна скроеным дзівосным плаццем,
Той сокалам, стаеннікам ці псом.
І кожны так: шукаючы, знаходзіць
Усё, што радасць для яго нясе.
Маё ўсё шчасце ў гэткай асалодзе,
Ў якой сабраны іншыя усе.
Твая любоў мілей мне ад багацця
І гонару вяльможнага мілей.
З ёй не зраўняцца самай пышнай шаце,
Яна за слодыч нават прыямней.
Ты, адабраўшы гэты скарб знянацку,
Мяне заручыш з доляю жабрацкай.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Ніяк не здзейсняцца твае жаданні:
Маёй ты будзеш да апошніх дзён.
Жыццё маё залежыць ад кахання:
Канец кахання дасць мне вечны сон.
Чаго баяцца горшае напасці,
Калі найменшая прыводзіць смерць?
Маё няшчасце – можа, ў ім і шчасце –
Твайго гумору змены ўсе цярапець.
Калі жыццё залежнае такое,
Чаго ж мне добрага чакаць ад здрад?
З каханнем я і з вечным супакоем
Цяпер аднолькава спаткацца рад.
Але з добра бывае нам і ліха:
Ты можаш здрадзіць. Здрада ходзіць ціха.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Хто не пакрыўдзіў слабага нічым,
Не назаляў уладаю нікому,
Ўзрушаў хто іншых, сам жа разам з тым
Халодны быў, як камень нерухомы, –
Той ад жыцця найлепшы мае дар,
Узбагаціць яго сваёй ашчадай,
Той над сабою поўны гаспадар,
Для ўсіх другіх – узор ён і парада.
Належыць лету водар летніх квет,
Хоць кветка тая пацвіце і звяне.
Калі ж загана ў ёй праложыць след,
І пустазелле прямнейшым стане.
Дзядоўнік сэрцу нашаму мілей,
Чым водар цвілых і гнілых лілей.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Вясной мы разышліся, ў той пары,
Калі з'явіўся красавік вясёлы,
Калі і ён, і бог Сатурн стары
З вясной спявалі і вадзілі кола.
Ні птушак спеў, ні водар веснавой,
Найлепшай самай, зіхатлівай краскі
Не ўзялі ўсё ж ткі ўлады нада мной,
Не памаглі ствараць і баяць казкі.
Не захапляў мяне ружовы цвет,
Не мілаваўся я лілейным цветам, –
Усё найлепшае, што мае свет,
На ўзор цябе і створана сусветам.
Хоць пачуваўся я, нібы зімой,
Я ў кветках бачыў вобраз ясны твой.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Я раннім браткам кідаю папрок –
Дзе ліхадзеі скралі пах духмяны?
Ў майго каханьня? А пунсовасць шчок?
Няўжо такія вабныя румяны
Ў ягоных венах мелі свой выток?
Твае пазычыў пасмы маяран,
Лілеі ад твае заззялі белі,
Спакою ружам не дае падман:
Збялелі ружы – і пачырванелі,
А вось яшчэ адна – яна і пах,
І чырвань з белізной твае пакрала,
Але чарвяк жыве ў яе лістах,
Ёй будзе помстай згубная навала.
Чаго мой зрок у садзе ні кране –
Адны рабаўнікі вакол мяне.

Пераклала Ганна Янкута

Дзе муза? І чаму маўчыць яна
Аб тым, хто даў усю магутнасць ёй?
Ці, можа, ля чужога дзе акна
Складае спеў нікчэмнасці якой?
Вярніся! Стань і спевам адплаці
Таму, хто даў натхненне ў лепшы верш,
Мастацтва даў, што нас вядзе ў жыцці,
Дзеля якога ў свеце ты жывеш.
Уважна ўгледзься ты ў яго чало.
Калі заўважыш зморшчкі дзе на ім,
Паўстань на час, на ўсю няпраўду, зло,
А за разбой – кляймі пяром сваім.
Праслаў хутчэй адвечную красу,
Пакуль не ўзняў час серп свой і касу.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Мая любоў расце, яна на ўздыме,
А я ўсё менш пра жарсці гавару:
Хваліцца пачуццём перад усімі
Дарэчы не каханку – гандляру.
Калі вясной мая любоў юнела,
Я песняй узвяшчаў, што я люблю, –
Так салаўём спявае Філамела,
Пакуль не прыйдзе лета на зямлю.
Не горшы час, калі жніво ў разгары,
За ночы салаўінае журбы,
Але ж і спеў губляе ўрэшце чары,
Калі яго чуваць з любой вярбы.
І, быццам салавей, я сцішыў трэлі,
Каб дакучаць табе яны не смелі.

Пераклала Ганна Янкута

Ты для мяне старэйшаю не станеш,
І ў першы дзень, і сёння – ты адна,
Хоць тры зімы зрывалі з дрэў убранні,
Якія ім прыносіла вясна.
Хоць тры вясны змяняліся на леты,
За летам восень жоўтая ішла,
Быў тройчы красавік вясной сагрэты, –
А ты – ўсё, як і ў першы дзень, была.
На жаль, краса знікае пакрыёма,
Як нікне цень ад сонечных гадзін.
Прывабнасць, што здаецца нерухомай,
Нябачны вокам мае рух адзін.
Пакуль яшчэ ты не была на свеце,
Быў росквіт і захад у кожным леце.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Калі у хроніках старых часоў
Чытаю я пра рыцараў і лэдзі,
Якія зналі хараство, любоў,
Жылі, змагаліся, ўміралі недзе, –
Тады здаецца, што у спробах тых
Сказаць пра рукі, ўсмешкі вуснаў, вочы
Найлепшы кожны з песняроў старых
Намаляваць твой дзіўны вобраз хоча.
Ты – надзвычайны хараства узор.
У творах іх – твой цень адлюстраваны:
Цябе не бачыўшы, хто даў бы ў твор
Твой чараўнічы вобраз незраўнаны?
А мы, сучаснікі, хоць бачыць можам,
Сказаць не можам добра аб прыгожым.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Што б я у памяці людской знайшоў,
Не скарыстанае табе на хвалу?
Што новае сказаў бы пра любоў,
Каб і цябе найлепей праслаўляла?
Нічога, пэўна! Як у днях былых,
Калі мы толькі стрэліся з табою,
«Любімая» – гучыць з радкоў маіх,
На новы лад малітваю старою.
Любоў адвечную і новую прытым
Не скрыўдзіць час і не закрые пылам, –
Лістом паперы стане ён рудым,
Каб запісы на ім свае рабіла.

Што нам любоў дала у першы раз,
Жыць будзе вечна, нават і без нас.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Тне кажы, што сэрца ў паняверцы,
Хоць зменшыўся агонь, напэўна, ў ім.
Мая душа ў тваім бытуе сэрцы,
З ім разлучыцца – як з сабой самім.
Каханьня дом! Пасля ўсіх вандраваньняў
Такім, як быў, страчаюся з табой,
Каб ганьбы след пры першым жа спатканні
Адмыць сваёй гарачаю слязой.
Хоць, як усе, і я з крыві і плоці,
Але не вер ніколі тым усім,
Што мог бы я сваё сумленне зблоціць
І не вярнуцца да цябе зусім.
На свеце радасць мне адна ты, цвеце!
Што без цябе мне ў тым прасторным свеце?

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

111

Я згодзен з тым, што доля мне не маці.
Яна на мне паставіла пячаць:
Прымусіла цяжкой штодзённай працай
Для існавання сродкі зарабляць.
Як фарбавальшчык сам афарбаваны,
Таксама я адзначан рамяством.
Каму пашана, а каму загана
Адным і тым жа выбіта кляймо.
Ты памажы пазбыцца мне хваробы.
Я воцат вып'ю, ўсё, што скажаш ты.
Я не адмоўлюся, абы дапамагло бы,
Ад самай найгарчэйшай гаркаты.
Мая любімая! Найлепшай рады
Я дачакаўся б ад тваёй спагады!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Твая спагада і замілаванне
Прыкрыюць след ганебнага кляйма.
Мне абыякавым цкаванне стане,
Пакуль са мною будзеш ты сама.
Твае пахва́лы ці твае дакоры
Мне прынясуць патолою або жаль.
Ты для мяне адна ва ўсім прасторы,
Я пры табе, як закаваны ў сталь.
Я ад сябе адкінуў так далёка
Ўсё, што ліслівасць ці хлусня вядзе,
Каб іх і следу не было навокал,
Каб іх не бачыць, не пачуць нідзе.
Пануеш ты адна ў мяне на сэрцы,
Мне без цябе ўсё нежывым здаецца.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Не будзем шкодзіць злучы сэрцаў двух
Любоў любоўю звацца не павінна,
Калі яна мяняецца ад скрух
Або ў якую чорную гадзіну.
Любоў – маяк у часе навальніц,
Яна, як зорка, з цёмнай хмары гляне
І караблю з грымот і бліскавіц
Пакажа шлях надзейны ў акіяне.
Любоў не мерыцца на тыдні, дні,
Яна бясконца, як жыццё на свеце,
Хоць можа час ружовыя агні
Згасіць на ёй, як на ружовым цвеце.
Як хто б няпраўду слоў маіх давёў,
Дык не існуе, значыцца, й любоў.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Абвінаваць мяне ва ўсіх грахах,
Калі такое маеш ты жаданне, –
Што станавіўся на ганебны шлях,
Не праслаўляў я нашага каханьня;
Што далучаўся да такіх сяброў,
Якія з добрым словам незнаёмы,
І што на волі чатырох вятроў
На ветразях усіх ішоў ад дому.
Каб грэх мой цяжкі стаў яшчэ цяжэй,
Маю сваволю кінь на тыя шалі.
Глянь строгім поглядам тваіх вачэй,
Абы насмерць мяне не пакаралі.
    Пераканацца толькі меў на мэце,
    Якую моц каханне мае ў свеце.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Мы ужываем вострыя прысмакі,
Каб апетыт узняўся да яды.
Мы зелле п'ём ад ліхаты ўсялякай,
Каб асяродак чыстым быў заўжды.
Вось так і я, з твайго замілавання
На сэрцы меў лагоду і спакой.
Калі хварэў, дык праз сваё жаданне
Змагацца з выдуманай ліхатой.
І захварэў урэшце не на жарты,
Лякарствы горкія адважна п'ю.
А што было ва мне пашаны варта,
Пакіне з лекамі душу маю.
Уцяміў я: атрутай стануць лекі,
Калі любоў пакіне чалавека.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Пітвом з сірэніных пякельных слёз
Я упіваўся, мабыць, неаднойчы.
На страты мне журбу прыносіў лёс,
Над выйгрышам з арбіты лезлі вочы.
Якіх памылак не было ў той час,
Калі я чуў сябе ў вяршыні шчасця:
То, як у трасцы, жар апошні гас,
То зноў палаў агнём шалёнай страсці.
Добра ў благім тады я не знайшоў:
Нядоля робіць добрае найлепшым.
Калі з разлукі вернецца любоў,
Яна намнога стане трывалейшай.
Так пасля страты зноў знаходзіў я
Сваё багацце большым утрая.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Твае пакуты нас ізноў з'ядналі.
Ад гора сам я гнуўся у дугу,
Бо нерваў мне са сталі не кавалі,
Іх раўнаваць да медзі не магу.
Калі твой смутак, што дала разлука,
Падобны быў ці быў такі, як мой,
Дык ведаю, з якой пякельнай мукай
Хадзіла ты сцяжынкаю сваёй.
А я, тыран твой, не знайшоў і часу,
Каб хоць узважыць зла твайго цяжар.
Нашто ж адчай над намі разаслаўся,
Закрыў журбой сваёй увесь абшар?
Я адпусціўся на усё благое.
Павінны ж адпушчэнне даць абое.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Лепш быць благім, чым, не бываўшы ім,
Цярпець бязвінна ўсякія напасці.
Няма ніякай радасці і ў тым,
Калі нам нехта вызначае шчасце.
Як можа чый разбэшчаны пагляд
Мной кіраваць, маёй крывёй імпэтнай?
Я грэшны? – Так! Але грашней наўрад,
Чым вы, шпікі, з сваёю апраметнай!
Я – гэта я. А вы учынак мой
Сваёю мерай мерыце старанна.
Калі суддзя – гарбун, дык за суддзёй,
З свайго жадання, я гарбатым стану?!
І не кажыце, што на свеце ўсім
Нікога добрага няма зусім!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Навошта мне дарунак твай – табліцы?

Усе нататкі ў памяці маёй.

І запісаны так, што ім разбіцца

Прышлося б хіба разам з галавой.

Ты будзеш жыць аж да тае часіны,

Пакуль да рэшты знішчыцца, на тло

Усё, што для цудоўных успамінаў

Скарбніцаю надзейнаю было.

Калі нататкам шчырага кахання

Такія сховы давялося мець,

Няхай лепш некаму дарункам стане

Табліц халодных мрамур або медзь.

Хто ж хоча мець для памяці дарункі,

Не верыць той у моц уласнай думкі.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Не спадзявайся, час, што я інакшы!
Ўсе піраміды – цуд малы зусім.
На новы лад стар’ё паніцаваўшы,
Як дасягненнем, хвалішся ты ім.
Наш век кароткі. Дзіва ў тым якое,
Калі стар’ё за навіну даеш.
Здаецца нам, і мы ствараем тое,
Што створана ў мінулым часе лепш.
Навошта мне усе твае табліцы?
Мінулыя і сённяшнія дні
Ты апрануў такою небыліцай,
Што не адрозніш праўду ад хлусні.
Я кляўся ў тым, што быў і буду верным,
А на цябе увагі мы не звернем.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

З адной калыскі шчасце і няшчасце,
Ды ў іх няма аднолькавых дарог:
Ці можна кветкай у вянок папасці,
Ці пустазельнай былкаю ў быльнэг...
Любоў мая няпэўнасці не знае,
Багацце ёй не прынясе бяды.
Яна палітыканаў абмінае
І пагарджае імі заўсягды.
Навошта ёй такія мудрагерцы.
Якія твораць на кароткі час?
Любоў жыла і будзе жыць у сэрцы,
Ў якім агонь сумлення не пагас.
А тыя ўсе бязглуздыя стварэнні
Сваёю смерцю нам дадуць збавенне.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Навошта мне дурацкая пашана
Цягаць над некім нейкі балдахін?
Нашто для вечнасці старацца стану,
Калі яна не йдзе далей руін?
Не бачым мы, як падхалімаў зграя
У панскі кут паўзе на жываце?
І хлеб здаровы на прысмак мяняе,
Як быццам шчасце з гаркаты расце?
О, не! Дазволь твайму аддацца сэрцу,
Прымі мой бедны, але вольны дар,
Які не быў у рабскай паняверцы,
І стань яму, як я табе, ўладар.
Прэч стукачоў! Для чыстага сумлення
Не страшны ні паклёпы, ні ганенні.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Калі ты, музыка душы маёй,
Абудзіш струны музыкай дзівоснай,
І ўсе лады пакорна пад рукой
Пачнуць схіляцца, – як жа мне зайздросна!
Зайдрошчу я і струнам і ладам,
Што ў пераборы ходзяць, як у танцы.
І ад спакусы чырванею сам,
Калі яны твае цалуюць пальцы.
Каб гэта доля дасталася мне –
Адчуць рукі пяшчотнай ласкатанне,
Калі яна струну узварухне
З пачуццем ласкі, шчырага кахання!
Калі ім так пашэнціла – няхай!
Аддай ім рукі, вусны – мне аддай!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Распушта не прыносіць духу гонар.
Пакуль не задаволена яна, –
Парушыць клятву, пазнаёміць з горам,
Абразіць, схлусіць, высмакча да дна.
Сваё спагоніць – як яе адверне.
Ізноў мы гонімся, калі міне.
Апошні розум страціць, хто хоць зерне
Спакуслівай прынады той глыне.
Як утрапёная да мэты мкнецца
І мэтай служыць для людзей сама.
У пошуках прываблівай здаецца,
У адшуканай – радасці няма.
Ніхто ж не адмаўляецца ад раю,
Цераз які у пекла ён трапляе!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

У любай вочы не як сонцы з неба,
Карал за чырвань вуснаў чырваней,
І грудзі не як снег, яны як глеба,
І валасы за чорны дрот чарней.
Бель і пунцовасць руж дамаскіх бачыў,
На шчоках гэткіх руж няма ў яе.
Ёсць лепшы пах, чым з роту дых гарачы,
Я слухаю яе, ды не стае
Мне музыкі, якая ўсё адрыне.
Сцвярджаю, не пашчасціла нідзе
Убачыць, як сябе нясуць багіні,
Мая зямная па зямлі ідзе.
Ды небам сведчу, што маё каханне
Абразіла б любое параўнанне!

Пераклаў Рыгор Барадулін

Разумнай будзь у жорсткасці самой,
Мяне сваёй пагардай не карай,
Каб не прымусіў смутак горкі мой
Сказаць пра найгарчэйшы мой адчай.
Скажы, што любіш, хоць не любіш больш,
Скажы, як доктар хвораму, калі,
Каб супакоіць прадсмяротны боль,
Сто год жыцця прарочыць на зямлі.
Баюся я, каб на твае сляды
Не кінуў з распачы ганебных слоў,
Бо ліхамысны свет, як заўсягды,
Прыняць за праўду трызненне гатоў.
Каб не крануў нас здрадніцкі паклёп,
Мне ў вочы глянь, што ў сэрцы ні было б!

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

На радасць мне і на пакуту мне
Ва мне жывуць адразу два каханні.
Адно – кабеціна, за ноч цямней,
Другое – друг у ангельскім убранні.
Каб месца даць у пекле мне хутчэй,
Дык ангела ўсё спакушае д'ябал:
Імкнецца адаліць з маіх вачэй,
Змусціць яго агнём сваіх паглядаў.
Не знаю, хто каго адолеў там,
Але не ангел, мабыць, як здаецца.
Пайшлі, пасябраваўшы, бачыў сам,
Дык ангел трапіў пэўна ў тое месца.
Ці так, ці не – дазнаемся ў той час,
Калі ён з пекла вернецца да нас.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Душа мая, зямлі ўсёй асяродак,
Чаму прыгон ты церпіш над сабой?
На афарбоўку сцен не шкода сродак,
А што за фарбаванай той сцяной?
Чаму на свой прытулак тымчасовы
І нетрывалы траціш многа так?
Збіраеш спадчыну ты адмыслова,
Каб больш здабычы меў сляпы чарвяк?!
Узбагачай, душа, сваю скарбніцу, –
Для дзён наступных застанецца скарб,
Хоць спанадворку будзе менш ільсніцца
Нікому не патрэбных, танных фарб.
Тады над смерцю станеш гаспадыняй,
Яе ўся ўлада над жыццём загіне.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Хварэю я. Хвароба ўся – любоў.
Неўтаймаванай смагай паліць сэрца.
Атрукты раз пакаштаваўшы, зноў
Яе шукае, п'е і не нап'ецца.
Лячыў хваробу доктар – розум мой, –
Цяпер адмовіўся, бо так і варта:
Якія б лекі ён ні радзіў ёй,
Прымаць іх не згаджаецца упарта.
Як непрытомны я ў такой бядзе,
Без розуму, нібыта утрапёны.
Бадзяюцца і словы абы-дзе,
Ад іх і думкі – ў розныя староны.
Кажу, напрыклад, ты – святло для воч,
А сапраўды – пякельніца, як ноч.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Як можаш ты, гарэзніца, сказаць,
Што я цябе нібыта не люблю,
Калі з табой выходжу ваяваць
Я на істоту ўласную сваю?
Ці сябраваў я з ворагам тваім?
Ці заляцаўся да тваіх ліхіх?
Калі ж глядзела поглядам благім,
Ці не сустрэў яго мой сціплы ўздых?
Ці ёсць што-небудзь вартае ў мяне,
Чаго б да ног тваіх я не схіліў?
Як твой загад з-пад веек мільгане,
Хіба яго не выканаў калі?
Твая варожасць сведчыць аб адным:
Відушчых любіш ты, я ж стаў сляпым.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Дзе ты такую ўладу набыла,
Каб панаваць – бяссільная – над сілай,
Хлусіць, што дзень прыгож не ад святла,
Хлусіць на ісціну мяне схіліла?
Якім прымусам ты ўтлуміла мне
Дабром лічыць зло ўсё тваёй істоты,
І так, што грэх цяпер мне прыямней,
Чым самая прываблівая цнота?
Цяпер за тое ўсё цябе люблю,
За што б напэўна мусіў ненавідзець.
Калі зняважыць хто любоў маю,
Дык з ім мяне ты не павінна крыўдзіць.
Калі магу нявартую любіць,
Дык варты больш я сам любімым быць.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Любоў не ведае згрызот сумлення,
Тым часам маці іх – сама любоў.
Каб не шукаць пасля табе збавення, –
Лепш не нагадвай мне сваіх грахоў.
Каб грэшных думак ты сама не мела,
Адкуль бы іх дазналася душа?
Пакуль не спакушае змуста цела,
Ніхто не мог бы плоці спакушаць.
Яна ўстае, як раб перад царыцай,
Тваё імя пачуўшы і загад,
Каб, мэту ўцэліўшы, да ног схіліцца,
Пачуццем гордасці напоўніўшы пагляд.
    Без жадных каянняў табе той рады,
    Хто ўздымы ведае і заняпады.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка

Бог Купідон, заснуўшы у гайку,
Паклаў паходню ля сябе пры боку,
А німфа, ўзяўшы галаўню ў руку,
Яе згасіла ў ручаі глыбокім.
Вада, нагрэўшыся агнём святым,
Хваробы лечыць ад тае часіны.
А Купідон не гараваў па тым:
Агонь здабыў з вачэй маёй дзяўчыны.
Каб той агонь пазнаць як мае быць,
Ён закрунуў мне сэрца нечакана.
І вось яно ад той пары баліць,
Ручай гаючы не ўгаіў мне раны.
Пазнаў я ўсё ж: з любімых мне вачэй
Дастану лекі я за ўсё хутчэй.

Пераклаў Уладзімір Дубоўка